

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA & ADMINISTRATIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16/98

S U M A R

Jurnalele de amânare a vânzării imobiliare sunt apelabile? de d-l C. Xenii;

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. III: *Minist. de Finanțe cu Dobre R. Popescu*;

Idem: *Minist. de Finanțe cu Stan N. Tatu ș. a.*;

Idem: *I. Petrescu cu Fiscul*;

Idem: *D. Niculescu cu Fiscul*;

Idem: *N. Feher cu Fiscul*;

Trib. Gorj: *Nicu D. Miloșescu (electoral)*;

Trib. Tutova: *Marcus I. Goldemberg cu Safta Ștefănescu cu o Observație de D. A.*;

Curtea din Bordeaux: *Morarul nu este comerciant, cu o Observație de d-l D. Alexandresco*;

Trib. civil din Gand: *Despre locația unui spectator în Circ cu o Observație de D. A.*;

Gradațiunea taxelor portăreilor în urmărirea imobiliare, de d-l C. S. Ballan.

Informații.

Jurnalele de amânare a vânzării imobiliare sunt apelabile?

Iată o controversă de un interes practic netăgăduit, care își are originea în vechiul cod de procedură, și care își datorește continuitatea existenței, noului cod. Ca pasărea miraculoasă a mitologiei, controversa nouă sunt parecă ursite să nască din chiar cenușa celor vechi. În adevăr, sub vechiul cod era o mare controversă în privința jurnalelor de amânare a vânzării imobiliare. Legea nu prevedea dacă aceste jurnale sunt apelabile sau supuse numai recursului odată cu ordonanța. Codul din 1900 a căutat să lumineze controversa, și, în parte numai, a răușit. În adevăr art. 533 Pr. civ. consacră următorul sistem: se respinge o *contestație* și se procedează la o vânzare, ai numai drept de recurs odată cu ordonanța de adjudecare; se admite contestația și se amână vânzarea, ai drept de apel și de recurs.

Ce se înțelege însă prin cuvântul «contestație» de care vorbește acest articol 533? Iată o primă dificultate.

Înțelege el numai contestațiunile de fond care trebuiesc făcute cu 20 zile înainte de adjudecare, sau înțelege și contestațiunile de formă, așa zi-

sele incidente de procedură, cari se pot ridica și în ziua vânzării? Cu alte cuvinte, când un Tribunal amână o vânzare imobiliară pentru o nulitate de comandament, de proces-verbal al situației etc. ai dreptul de apel conform art. 533?

Legea nu e clară, cel puțin în litera ei. În adevăr art. 533 face parte dintr-o secție specială (a VIII-a) și urmează imediat după art. 532 care vorbește numai de contestațiunile de fond. Art. 533 ar părea prin urmare că vorbește numai de contestațiunile tratate în art. precedent cu care și începe secția VIII-a. Și ai fost soluțiuni judecătorești cari ai consacrat acest mod de a vedea, refuzând apelul în contra amânărilor de formă.

Cu toate acestea, interpretarea aceasta literală e eronată, căci litera legii e greșită. Cuvântul «contestație» întrebunțat de art. 532 și 533 e impropriu, căci dacă ne întoarcem la alt articol, acolo unde e sediul principal al materiei, la art. 525 Pr. civ., vedem că sistemul legiuitorului din 1900 a fost altul. În acest articol legea ocupându-se de opunerile ce se pot ivi la vânzările imobiliare, le clasează, în mod firesc de altfel, în două categorii: în opunerii de fond (cu 20 de zile înainte) și în opunerii de formă. Însă nici pe unele, nici pe cele-lalte art. 525 nu le numește *contestațiuni* (cum le zice apoi art. 533), ci le numește pe toate *opoziiții*. Dacă prin urmare, am vroi să refuzăm apelul când e vorba de amânări de formă, fiind că după art. 533 ele nu sînt «contestații», atunci în pură logică ar trebui să refuzăm acest drept de apel și contestațiilor de fond făcute cu 20 zile înainte, căci nici ele nu sînt „contestații“, ci „opoziiții“ după cum le denumește însuși art. 525 care le consacră. Iată, deci, că o interpretare literală a art. 533 ne-ar duce la absurd.

Din potrivă, art. 533 e generic. El vorbește de *contestații*, în sensul larg de opunerii, și, nefăcând nici o distincțiune între contestațiunile de fond și simplele contestațiuni de formă, apelul în contra tuturilor jurnalelor de amânare e admisibil, căci orice distincțiune necuprinsă în lege e arbitrară.

Această soluțiune e de altfel conformă și cu spiritul în care a fost redactat la 1900 art. 533, care

e în întregime nouă. În debaterile parlamentare din Senat, d. C. Disescu, ministrul de justiție, întrebat asupra rațiunii juridice a acestui articol, s'a exprimat astfel :

«Dacă contestația s'a admis, creditorul are interes să facă apel, căci se amână vânzarea; dacă însă contestația se respinge, creditorul nu mai are interes, dar rămâne datornicului dreptul de a se plânge pe cale de recurs».

După cum se vede, cea ce a preocupat în primul rând pe legiuitor în edictarea acestui articol a fost *interesul* creditorului, care sub vechea lege era nesocotit. Și dacă e așa, atunci reese evident că chiar și în amânările provocate de nulități de formă, creditorul poate avea tot interesul de a reforma, pe cale de apel, erorile Tribunalelor. Căci, atunci când creditorul își vede bunioară anulat pentru un viciu de formă comandamentul, adică temelia urmăririi sale, interesul a se plânge în apel e evident. Sau, când, într'o vânzare a Creditelor, un tribunal crede cu cale a anula somațiunile ca viciose adresate, fără îndoială că Societatea creditoare are interes a reforma un asemenea jurnal care îi paralizează urmărirea pentru cel puțin un an și jumătate.

Și apoi, după toate acestea, cum s'ar concepe refuzarea dreptului de apel, când principiul dominant în materie de procedură este cel a două grade de jurisdicțiune, și când, în materia aceasta, nu există nici un text, care să interzică formal dreptul de apel.

Jurisprudența Curților noastre pare a se fixa definitiv asupra acestui sistem, iar Inalta Curte, într'o decizie, singura pe care o cunosc ⁽¹⁾, consacra același mod de a vedea.

O cestiune mai delicată se ridică, însă, când jurnalele unui tribunal amână o vânzare fără să admită o contestație de fond și fără să anuleze nici un act de procedură, ci numai printr'o greșită aplicare a legii, printr'un exces de putere.

Cazul s'a prezentat de curând. Un Tribunal amânase de două ori o vânzare imobiliară pentru lipsă de concurenți, într'o speță unde Tribunalul era obligat, printr'o lege specială să adjucece, indiferent dacă se prezintă sau nu concurenți. Creditorul lezat a făcut apel pentru ca amânarea să nu se repete la infinit. Curtea de apel s. II București a ridicat însă din oficiu cestiunea admisibilității unui asemenea apel, și a respins apelul ca inadmisibil. Această decizie — eminentemente *de speță* — nu atinge de sigur întru nimic principiul general al admisibilității apelului în această materie. Dar dificultatea era următoarea: poate o Curte de fond să dea o deciziune de drept care să oblige Tribunalul în viitor? Putea, în speță, sau într'altă analogă, să ordone Curtea de apel ca

Tribunalul să nu-și mai aroge la viitoarea zi de adjucecare dreptul de apreciere în privința lipsei de concurenți? Curtea a zis *nu*. Considerantele sale n'au fost încă redactate, însă probabil că ele se vor întemeia pe incompetența Curței de a censura soluțiunile *de pur drept* ale Tribunalelor, afară de cazurile zilnice, când cestiunile de drept sunt în strânsă legătură și isvorăsc din chiar cestiunile de fapt. O somație anulată, poate fi refăcută de Curte pe considerațiuni de drept fără îndoială, dar considerațiunile acestea isvorăsc și se întemeiază pe o cestiune de fapt, pe un act real și imediat, care trebuie refăcut. Curtea nu se depărtează decî în aceste cazuri de la căderea ei de a fi și a rămâne o instanță de fond. A censura însă Tribunalele pe o cestiune de interpretare, care nu implică nici un element material susceptibil de a fi îndreptat, aceasta, a crezut Curtea, că trece dincolo de puterea sa. Și atunci o nouă cestiune: Ce poate face un creditor când Tribunalele amână o vânzare pentru motive de natura aceasta, când comit prin urmare simple excese de putere sau depășesc competența lor? Curțile refuză apelul, iar recursul privește, tot după art. 533, numai ordonanțele de adjucecare?

Cestiunea e nouă, și se prezintă discuțiunii pentru întâia oară.

Cred că soluțiunea Curței de apel s. II e adevărată, și creditorii vătămați în drepturile lor prin amânări care nu se pot apela, au o altă cale, neuzată încă, dar întreagă și neîndoioasă. Au direct dreptul de recurs în casație în contra jurnalului de amânare.

În adevăr, în *Legea Curței de casație*, secțiunea III, titlul II, „Despre jurisdicțiune și procedură“, găsim cam în al 8-lea alineat, din noua dar așa de confuză numerătoare, a art. 36 următorul drept de recurs:

„Asupra cererilor în contra hotărîrilor *fie și nedesăvîrșite*, sau *actelor judecătorești de ori-ce instanță*, cari ar cuprinde un exces de putere sau ar fi făcute fără competență“.

O amânare de apreciere făcută în cazuri când n'ai latitudine de apreciere, constituie fără îndoială un exces de putere, și ca atare, articolul de mai sus îți dă dreptul de a ataca direct cu recurs un astfel de jurnal sau un altul dat în caz analog, sau dat fără competență.

Prin urmare, din expunerea sumară a cestiunilor de mai sus, rezultă că toate jurnalele de amânare a vânzării imobiliare sunt atacabile, cu următoarea distincțiune: *Cele cari sunt date asupra unor motive de fond sau de formă în cari elementele de fapt au servit de bază hotărîrii, și sunt deci susceptibile de a fi examinate*

(1) Cas., s. II, Decizia No. 404/905.

sub același aspect de Curte, sunt supuse apelațiunii; cele însă cari se întemează pe o violațiune de lege, ca consecință a unui esces de putere sau a unei lipsă de competență, sunt direct susceptibile numai de recurs în casație.

C. Xenii

Avocat

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 6 Martie 1906

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Dobre R. Popescu

Timbru.— Acte de contabilitate și mandate — Eforia spitalelor din Buc., și Epitropia Sf. Spiridon din Iași — Societăți de bine-facere — Scutire. — (Art. 41 al. 12).

Societate de bine-facere. — Statute. — Interpretarea lor. — Cestiune de fapt.

După art. 41 al. 12 din legea timbrului, sunt scutite de taxa timbrului actele de contabilitate și mandatele emanate de la Eforia Spitalelor din București, și Epitropia Sf. Spiridon din Iași, cât și de la alte stabilimente sau asociațiuni de bine-facere.

Cestiunea de a se ști dacă o societate, după interpretarea statutelor sale, este sau nu o societate de bine-facere, și dacă intră în prevederile art. 41 al. 12 din legea timbrului, constituie o chestiune de fapt, de atributul suveran al instanțelor de fond, și constatarea lor în această privință scapă de sub controlul Curței de casație.

Decisiunea 73/906.—Respins recursul făcut de Ministerul de Finanțe contra sentinței Tribunalului Olt cu No. 323/905, dată în proces cu Dobre R. Popescu.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat C. Marinescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat C. Ștefănescu-Priboi, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 16 al. 5 și greșită interpretare a art. 41 al. 12 din legea timbrului.

«Tribunalul de Olt a infirmat procesul-verbal de contravențiune dresat de controlul fiscal al administrației financiare respective în contra preotului Dobre R. Popescu președintele societății «Apostol» pe motiv că chitanțele liberate de societatea al cărui președinte este contravenientul sunt scutite de timbru intru cât ele emană de la o societate de bine-facere și art. 41 al. 12 din legea timbrului le declară scutite. Or, din statutele societății reese că această societate nu este un stabiliment de bine-facere în înțelesul art. 41 al. 12, iar pe de altă parte fiind o societate art. 16 al. 5 impune la taxa de timbru chitanțele ei.

«Tribunalul dar, a violat art. 16 al. 5 și a dat o greșită interpretare art. 41 al. 12 din legea timbrului, când a infirmat procesul-verbal de contravențiune arătat mai sus».

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs rezultă, că prin procesul-verbal din 8 Martie 1905 dresat de d-l C. Predescu, controlor fiscal pe lângă Administrația financiară Olt, — aprobat de Ministerul de Finanțe, — Economul Dobre R. Popescu, a fost condamnat

să plătească 121 lei, bani 30, taxe de timbru de 10 bani la chitanță, art. 16 al. 5 din legea timbrului, iar 1213 lei amenda înzecită și 50 lei amenda specială prevăzută de articolele 79 și 80 din aceeași lege, pentru că în calitate de Președinte al societății Clerului «Apostol» din jud. Olt a eliberat chitanțe din registre fără să poarte timbru fix de câte 10 bani de fie-care chitanță;

Având în vedere că, Economul Dobre R. Popescu, făcând apel, tribunalul infirmă citatul proces-verbal de contravenție și apără pe apelant de amenzi și taxa de timbru la care a fost condamnat, pe motiv că chitanțele eliberate emanând de la o societate de bine-facere, ele sunt scutite de timbru; că contra sentinței tribunalului Ministerul de Finanțe a făcut recursul ce este a se judeca;

Considerând că, după art. 41 al. 12 din legea timbrului, sunt scutite de taxa timbrului actele de contabilitate și mandatele emanate de la Eforia Spitalelor din București și Epitropia Sf. Spiridon din Iași, cât și de la alte stabilimente sau asociațiuni de bine-facere;

Considerând că, în speță, Tribunalul jud. Olt constată în fapt, că din statutele societății Clerului «Apostolul» reese, că scopul acestei societăți este de a face acte de bine-facere membrilor săi, cum și a le înlesni împrumuturi, și conchide că chitanțele eliberate de către Președintele acestei societăți membrilor săi, pentru încasare de cotisațiuni și taxe de înscriere, sunt scutite de timbru după art. 41 al. 12 din legea timbrului, de oare-ce art. 16 al. 5, care prevede timbru de 10 bani pentru fie-care chitanță, nu poate fi aplicabil, intru cât acest text de lege vizează societățile comerciale, pe când societatea «Apostolul», ce are ca președinte pe contravenient, este o societate de bine-facere;

Considerând că cestiunea de a se ști dacă o societate, după interpretarea statutelor sale, este sau nu o societate de bine-facere, și dacă intră în prevederile art. 41 al. 12 din legea timbrului, constituie o chestiune de apreciere de atributul suveran al instanțelor de fond, și constatarea lor în această privință scapă de sub controlul Curței de casație;

Că ast-fel fiind, fără cuvânt recurentul se plânge că sentința supusă recursului, a fost dată cu exces de putere și cu violare de lege.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

Audiența de la 8 Martie 1906

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Stan N. Tatu ș. a.

Taxa de înregistrare. — Pământ rural. — 5 hectare. — Scutire. — (Art. 46 al. 1 din legea timbrului).

După art. 46 al. 1 din legea timbrului, averea imobiliară rurală până la 5 hectare, când acestea compun întreaga succesiune, este scutită de taxa de înregistrare.

Decisiunea 79/903.—Respins recursul făcut de Ministerul de Finanțe contra sentinței Trib. Ilfov, s. I, No. 336/905, dată în proces cu Stan N. Tatu ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat C. Marinescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Moruzi Ion, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea regulii de drept după care cel ce alege un fapt, trebuie să-l dovedească.

«Procesul-verbal de contravențiune stabilea că 498 stănenji pătrați făceau parte din moștenirea lui N. Tatu, prin urmare împreună cu cele 5 hectare depășeau ceia ce după

art. 46 al. I este scutit de taxe, apelanții au pretins că cu acei stâneni pătrați au fost împroprietăriți după legea rurală; această pretenție a lor nu au dovedit-o cu nimic și Ministerul de Finanțe n'avea să administreze nici o dovadă, căci avea pentru el procesul-verbal de contravenție și atât timp cât acest proces verbal nu era combătut cu probe el constituie proba cea mai desăvârșită pentru Minister Tribunalul impunând Ministerului de finanțe să combată o simplă alegațiune făcută de apelanți a violat regula de drept enunțată mai sus».

Având în vedere că din sentința Trib. Ilfov No. 336 din 1905, ce este supusă recursului, rezultă că Stan M. Tatu, Ioniță M. Tatu, Tudor Tatu și Ana N. Tatu, prin procesul-verbal dresat de controlorul fiscal în ziua de 29 Iunie 1904, au fost condamnați să plătească în calitate de moștenitori ai defunctului Nicolae Tatu suma de 103 lei taxa de înregistrare, la suma de 5150 lei totalul averei, conf. art. 46 al. 1 din legea timbrului, și 206 lei amenda prevăzută de art. 84 din aceeași lege;

Având în vedere că intimații în recurs, făcând apel, au susținut că averea de succesiune constând din 5 hectare pământ cu locul de casă de 498 st. pătrați date după legea rurală, ei urmează a fi scutiți de orî-ce taxă către Stat conform art. 46 al. 1 din legea timbrului, iar tribunalul admitând argumentațiunea apelanților îi apără, de orî-ce condamnațiune, și anulează procesul-verbal apelat;

Considerând că după art. 46 al. 1 din legea timbrului averea imobiliară rurală până la 5 hectare, când acestea compun întreaga succesiune, este scutită de taxa de înregistrare;

Considerând că, în speță, instanța de fond, scutind pe numiții de taxa de înregistrare, a înțeles că întreaga lor succesiune d'împreună cu locul de casă de 498 stâneni pătrați se compune din 5 hectare, ce se obținuse de defunctul în virtutea legii rurale;

Că așa fiind fără cuvânt recurentul se plînge că sentința supusă recursului a fost dată cu violare de lege.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

Audiența de la 9 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

I. Petrescu cu Fiscul

Contribuțiuni directe. — Patente. — Comerciant exercitând mai multe comerțuri identice în diferite prăvălii. Patenta ce are a plăti. — (Art. 7 din legea patentelor).

Art. 7 din legea patentelor nu prevede că comerțurile ce exercită un comerciant în diferite prăvălii trebuie să fie diferite, pentru ca dânsul să fie impus la mai multe patente.

Prin urmare, singura condițiune pretinsă de legea patentelor ca comerciantul să fie impus la mai multe patente este ca să facă comerțul în diferite prăvălii, indiferent dacă comerțurile sunt de acelaș fel sau de diferite feluri.

Decisiunea 16/905. — Casată, decizia comisiei de apel din județul Argeș cu No. 18/902, dată în procesul de impunere cu Ion Petrescu.

Curtea,

Asupra motivului de casare:

«Comisiunea de apel a violat art. 7 din legea patentelor când a scăzut cele două jumătăți de patente, pe motivul că în sucursalele d-sale se vinde acelaș fel de marfă ca în principala prăvălie».

Considerând că comisia de apel a scutit pe intimat de cele două jumătăți de patentă, pe motivul că dânsul exercită un singur fel de comerț, în sucursale ca și în prăvălia principală, ce o are în acelaș oraș și pentru care plătește o patentă principală;

Considerând că art. 7 din legea asupra patentelor nu prevede că comerțurile ce exercită un comerciant trebuie să fie diferite, pentru ca dânsul să fie impus la mai multe patente;

Că, deci, distincția ce face comisia de apel, când interpretă în acest sens art. 7, este arbitrară, întru cât acest text nu prevede de cât exercițiul mai multor comerțuri, în diferite localități, ca condițiune pentru a fi loc la impunere de mai multe patente, indiferent dacă comerțurile sunt de acelaș fel sau de diferite feluri;

Că așa fiind, comisiunea a violat art. 7 din legea patentelor, și motivul deci este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc

Audiența de la 15 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

D. Niculescu cu Fiscul

Contribuțiuni directe. — Impozit funciar. — Imobile cu o chirie mai mică de 100 lei anual. — Dacă acest venit are a se socoti venit net sau brut. — Stabilirea venitului. — Chestiune de fapt — (Art. 12 din legea impozitului funciar).

Legiuitorul a scutit de impozitul funciar numai casele, a căror chirie anuală nu trece peste 100 lei; iar prin chirie anuală de lei o sută, trebuie a se înțelege venitul brut, iar nu net.

Comisiunile de apel sunt în dreptul lor suveran de a aprecia că venitul brut al unui imobil e mai mare de o sută lei anual.

Decisiunea 53/905. — Respins recursul făcut de D. Niculescu, contra decisiunii comisiei de apel din județul Argeș, cu No. 104/905.

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Violarea art. 12 alin. d din legea impozitului funciar, care scutește clădirile a căror chirie nu trece de 100 lei, și totuși comisiunea înlăturând această dispoziție expresă a legii, a impus imobilul meu din str. Tudor Vladimirescu No. 29, pentru venitul brut de lei 8».

Considerând că, comisiunea de apel pentru a impune la funciar pe recurent, constată în fapt că chiria imobilului este mai mare de 100 lei anual;

Considerând că legiuitorul a scutit prin art. 12 al. d. numai casele a căror chirie anuală nu ar trece peste 100 lei;

Că prin chirie anuală de 100 lei trebuie a se înțelege venitul brut, iar nu venitul net;

Că comisia a apreciat că chiria brută anuală e mai mare de 100 lei anual, iar recurentul nu a probat contrariul cu nimic;

Considerând că în cât privește constatarea și aprecierea faptelor, comisia de apel este suverană, așa că decisiunea sa nu poate fi supusă censurii Curței de Casație;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 21 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

N. Feher cu Fiscul

Contribuțiuni directe. — Patente. — Comisionar făcând operațiuni întinse cu streinătatea. — Impunerea lui la patentă cl. I.

Impunerea comisionarilor la patentă de clasa I sau a III-a depinde de faptul cum dânsii fac întinse operațiuni cu streinătatea sa numai în țară.

Prin urmare, acel ce aduce mașini agricole din streinătate, are a plăti patentă de clasa I, fie că aduce acele mașini direct din streinătate, fie că le aduce prin intermediul unei case din alt oraș din țară.

Deciunea 110/905. — Respins recursul făcut de Casa N. Feher, contra deciziunii comisiunii de apel din județul Brăila, cu No. 164/905.

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului de casare :

«Că pe nedrept a fost impus la patentă de clasa I-a, pe când în realitate urma să fie impus conform legii și tabelelor sale, la patentă de clasa III-a. de oare-ce a dovedit cu registre că nu lucrează direct cu străinătatea, ci procură mărfurile de la Casa centrală din București, cu sediul în Brăila.

«Că așa fiind comisia de apel nesocotește legea».

Considerând că, comisiunea de apel pentru a menține impunerea acestei case la patentă de clasa I-a, constată în fapt că recurentul aduce prin Casa centrală din București, toate mașinile agricole din străinătate, ceea ce nu a contestat nici recurentul ;

Considerând că impunerea comisionarilor la patentă de clasa I-a sau a III-a, depinde de faptul după cum densii fac întinse operațiunii cu străinătatea sau numai în țară ;

Considerând că odată ce este constat în fapt că recurentul aduce mașini agricole din străinătate, nu poate avea nici o înrăurire în cauză împrejurarea, că el aduce acele mașini direct din străinătate sau prin intermediul unei Case din alt oraș din țară ;

Considerând că comisia de apel dă adevărată interpretare sus menționatei legi și tabele ;

Considerând că în cât privește constatarea și aprecierea faptelor, comisia de apel este suverană, așa că deciziunea sa nu poată fi supusă censurei Curței de casație ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJ

Audiența de la 11 Martie 1906

Președenția D-lui D. DEMETRESCU, Președinte

Sentința electorală No. 189

Drept electoral. — Dacă în materie electorală se poate invoca autoritatea lucrului judecat. — Copii după copii. Dacă ele pot face dovadă în materie electorală.

1. *În materie electorală, litigiul ne fiind în tot-d'a-una între aceleași părți, întru cât și alți alegători pot combate sau susține înscrierea sau ștergerea, iar pe de altă parte în asemenea materie, judecându-se mai mult după aparență, iar nu însăși dreptul, din toate acestea rezultă că, în materie electorală, nu poate exista autoritate de lucru judecat.*

2. *În materie electorală, judecându-se în mod sumar, copiile după copii pot face dovadă, căci ar fi imposibil părților ce contestă să-și procure acte originale, mai ales când acele acte ar emana din țări străine.*

Tribunalul,

Asupra apelului de față :

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate și state la dosar ;

În ceea ce privește autoritatea lucrului judecat :

Având în vedere că apelanții susțin că timp de mai mulți ani d-l Nicu D. Miloșescu, a fost înscris în listele electorale, că a mai fost o dată șters din liste și Tribunalul de Gorj a dispus înscrierea lui din nou ;

Considerând că în adevăr din sentința No. 76/900 a Trib. Gorj. rezultă că Nicu D. Miloșescu, care fusese șters din listele electorale sub motiv că este străin, a fost reînscris prin zisa sentință ;

Considerând că astăzi ștergerea sa din listele electorale s'a făcut tot pentru motivul că este străin ;

Considerând că cesțiunea ce urmează a se tranșa este dacă în materie electorală poate exista autoritatea lucrului judecat ;

Considerând că în tranșarea acestui incident, jurisprudența a variat prin diferite decisiuni contrare (deciziunea No. 76/900, Casația s. II, buletinul pagina 483, a zis că nu există lucrul judecat și deciziunea No. 465/904, Casația s. II a declarat că există lucru judecat) ;

Considerând că din legea electorală rezultă că înscrierea alegătorului sau ștergerea lui din listele electorale este un act pur administrativ al autorității comunale, pus însă sub controlul justiției ;

Considerând că lucrul judecat nu poate fi considerat de cât de autoritatea judecătorească care se pronunță asupra unui conflict de drepturi ;

Considerând că în materie electorală mai ales litigiul nu este tot-d'a-una între aceleași părți, căci nu se poate susține că un alegător reprezintă ca mandatar legal colegiul, căci colegiul nu este o instituțiune, o persoană morală, mai ales că apărarea sau combaterea unui alegător nu poate fi considerată ca făcută în numele colegiului electoral întru cât și alți alegători pot combate sau susține înscrierea sau ștergerea ;

Considerând că chiar de ar fi aceleași părți nu poate fi lucrul judecat în materie electorală în care se judecă mai mult după aparență, unde nu se judecă însă-și dreptul și numai acolo unde se judecă dreptul poate avea locul autoritatea lucrului judecat ;

Considerând că de altfel recunoscând autoritatea lucrului judecat, în materie electorală, ar fi ceva periculos, căci convențele ar putea transforma în cetățeni români pe mulți, eludându-se calea împământenirii ;

Considerând că între alte condițiuni pentru dovedirea autorității lucrului judecat se cere să fie aceeași cauză între părți ;

Considerând că lipsa naționalității, care a motivat și prima sentință și care se discută și azi nu poate fi considerată ca o cauză, căci a fi cetățean român, este unul din elementele dreptului electoral, este cel mai puternic motiv pentru înscrierea sau ștergerea unui alegător de la dreptul de vot ;

Considerând că din toate acestea rezultând că nu există lucru judecat în materie electorală, incidentul urmează a fi respins ca nefondat ;

Considerând că în adevăr din certificatul A-ției financiare Gorj No. 14733/906, rezultă că în adevăr Nicu D. Miloșescu are suficient censul spre a putea fi alegător la colegiile electorale : I Cameră, I Senat, I Comună și I Județean ;

Considerând însă că dânsul nu a fost șters din listele electorale ca fără cens, ci ca supus străin ;

Considerând însă că pentru dovedirea acestei alegațiunii s'a prezentat următoarele acte din care rezultă :

Copie după petițiunea No. 288/87, adresată de d-l N. D. Miloșevici Primăriei T.-Severin, în care arată ca dânsul tipograf domiciliat în Severin, fiul d-nei Maria Miloșevici și al defunctului D. Miloșevici voește a contracta căsătorie cu d-șoara Ludmila von Fertzyansky ;

Copie după extractul No. 69/87 Primăria Urbei T.-Severin din care se arată că s'a efectuat căsătoria și că Nicolae D. Miloșevici tipograf din Severin, este născut în Versetz ținutul Austro-Ungariei și ca acte preliminare la acest contract de căsătorie s'a alăturat și actul de botez cu No. 138 din care rezultă că la 1858 Decembrie 27 din părinți Dimitrie și Martița Miloșevici locuitori în Versetz s'a născut băiatul Nicolae botezat în Versetz în biserica sf. Nicolae (copie la dosar) ;

Copie după extractul de naștere No. 346/1888 August 3 al Primăriei T.-Severin, act de naștere al copilei Ște-

fania fca d-lui Nicu D. Miloșovici tipograf, și a d-nei Ludmila Miloșovici, ambii domiciliați în Severin;

Certificatul No 366/906 al revisorului școlar Gorj din care se arată că în registrul de înscriere al elevilor școlii de fete din T.-Jiu pe anul 1895/96 a fost înscrisă copila Ștefania fca d-lui Nicu D. Miloșescu tipograf din T.-Jiu născută în T.-Severin în anul 1888 luna August ziua 3;

Considerând că de către apelanți se susține că Nicu D. Miloșovici din T.-Severin nu este aceeași persoană cu Nicu D. Miloșescu din T.-Jiu, or această susținere este inexactă întru cât din actele menționate mai sus rezultă o absolută identitate între Miloșovici și Miloșescu, schimbare de nume romanizată de sigur la venirea d-sale în Tg.-Jiu și aceasta rezultă mai ales din actul de naștere al copilei Ștefania și certificatul revizoratului școlar, căci Miloșovici din actul de naștere al fetei cere înscrierea la Tg.-Jiu în școală semnând Miloșescu și arătând ca act de naștere actul de la Severin, în care semnase Miloșovici; că în afară de toate acestea este imposibil a se presupune existența a două persoane diferite Nicu D. Miloșovici și Nicu D. Miloșescu tipografi ambii căsătoriți cu Ludmila având de fică pe Ștefania;

Considerând că alegațiunile, că actele prezentate fiind copii după copii nu ar putea face dovadă este inexact, întru cât în materie electorală se judecă sumar și ar fi imposibil părților ce contestă să-și procure acte originale din țări străine, mai ales cum este în speță;

Considerând că în afară de toate acestea contestatul Nicu D. Miloșescu cu nimic nu dovedește că ar fi făcut serviciul militar în România sau că ar fi scutit;

Pentru aceste motive, redactate de d. președinte, tribunalul, respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) D. Demetrescu, A. C. Piscureanu.

Grefier (s) I. I. Racoveanu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența de la 4 Maiu 1906

Președenția D-lui A. L. ALESSIU, Președinte

Marcus I. Goldemberg cu Safta Ștefănescu

Sentință civilă No. 185

Fereastră care nu are vedere în proprietatea vecină, ci procură numai lumina de sus. — Art. 612 urm. C. civ. — Inaplicarea în specie a restricțiilor prevădute de aceste texte.

Dispozițiile restrictive ale art. 612 și urm. din codul civil nu se aplică ferestrelor care nu procură nici-o vedere pe proprietatea vecină, ci permit numai proprietarului imobilului de a primi lumina de sus.

Tribunalul,

Asupra opoziției făcută de Marcus I. Goldemberg în contra sentinței civile dată de acest tribunal sub No. 48/904. prin care i s'a respins ca ne susținut apelul făcut contra cărței de judecată dată de d-l Jude de pace ocol Bârlad I sub No. 1263/99, prin care e obligat să închidă o fereastră ce s'a făcut la imobilul lui Goldemberg, fereastră care dă în proprietatea d-nei Safta Ștefănescu;

Având în vedere că prin acțiunea intentată înaintea judecătorei de pace ocol I Bârlad, d-na Safta Ștefănescu a cerut ca Marcus I. Goldemberg să fie obligat a închide imediat o fereastră și a desființa un balcon ce a făcut la proprietatea sa, acțiune restrânsă în urmă numai la a se ordona închiderea ferestrei;

Având în vedere că, în judecarea apelului făcut de Marcus Goldemberg, s'a susținut că cum e făcută fereastra la imobil ea aduce numai lumina de sus iar nu că ar avea vedere în proprietatea vecină;

Având în vedere că art. 612 C. civ. prevede că nimeni nu poate avea vedere sau ferestre spre vedere asupra proprietății vecinului său de nu va fi o distanță de 19 decimetri între zidul pe care se deschid aceste vederi și proprietatea vecină, text pe care d-l Judecător s'a basat când a admis acțiunea;

Având în vedere că din modul cum este făcută fereastra la imobilul lui Goldemberg se vede că este imposibil ca acesta să aibă vedere în proprietatea vecină a reclamantei, ci proprietarul imobilului are numai lumina care vine de sus;

Considerând că, în legislațiunea română, nici-un text de lege nu oprește ca proprietarul unui imobil să aibă lumina ce îi este necesară atât cât prin aceasta nu se tinde la înființarea unei servituti de vedere, și cum în specie Marcus Goldemberg nu are de loc vederea în proprietatea vecină, ci numai lumina care vine de sus Tribunalul găsește că acțiunea d-nei Safta Ștefănescu nu este admisibilă și ca atare trebuie respinsă și apelul lui Goldemberg admis;

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite opoziția, etc.

(ss) Al. Alessiu, C. N. Demetrian.

Observație. — Doctrina și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. Este, în adevăr, obștește admis că dispozițiile restrictive ale art. 612 urm. din codul civil nu sunt aplicabile ferestrelor așa duse: *lucarnes, faitières* sau *tabatières*, deschise în acoperământ, care servesc numai la aerisire și luminarisire, fără a procura nici-o vedere pe fondul vecin. Cum ar putea, în adevăr, vecinul să ceară închiderea unei asemenea ferestre, sub cuvânt că nu s'ar fi observat distanțele legale prevădute de art. 612 urm., atunci când o astfel de fereastră nu-i aduce nici-un prejudiciu? Veți în acest sens, Aubry et Rau, II, § 196, p. 521 (ed. a 5-a); Arniz, I, 1140; Laurent, VIII, 56; Baudry et Chauveau, *Des biens*, 1632, p. 758 (ed. a 2-a); T. Huc, IV, 384, p. 474; Demolombe, XII, 571; Pardessus, *Servitudes*, 207, p. 267 (ed. din 1822); Répert. Sirey, v-is *Vues et jours*, 95; Dalloz, *Nouveau Code civil annoté*, I, art. 678, No. 50 urm.; F. Herman, *C. civ. annoté*, I, art. 678, No. 10 urm. D. Alexandresco, III, p. 108, *ad notam*. Cpr. D. P. 54. 5. 704; D. P. 56. 2. 9.

Regulele prescrise de art. 612 urm. C. civ. cu privire la distanțele de observat pentru vederile drepte sau oblice asupra fondului vecin, nu se aplică de asemenea vederilor deschise pe calea publică. Proprietarii nu trebuie să observe în această privință de cât restricțiile statornicite de autoritățile administrative. Cpr. F. Herman, *op. și loco cit.*, No. 22 și *Supplément*, art. 678, No. 14 urm.; T. Huc, IV, 385; Cas. fr. Sirey, 92. 1. 23; Sirey, 95. 1. 345; D. P. 96. 1. 73, etc.

D. A.

Curtea din Bordeaux, 14 Maiu 1905.

Morariu. — Prefacerea grâului său porumbului în făină. — Necomerciant. — (Art. 3 C. com.)

Morariul, care se mărginește a preface în făină grâul ce i se încredințează de alții, în schimbul unei remunerații ce i se plătește fie în bani, fie în natură, nu face un act de comerț și nu este comerciant.

Observație.—Atât doctrina cât și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. Proprietarul unei mori, care macină porumbul său grâul altora, nu face de cât să-și exploateze proprietatea morei sale. «Considerând, dice Curtea noastră de casație, că morariul care primește o plată, în natură sau în bani, pentru serviciul ce-l face de a transforma grânele în făină, nu face prin aceasta chiar un fapt care să se poată socoti de comercial, întru cât nu săvârșește nici-o altă operație care să constituie un trafic, precum ar fi dacă ar cumpăra grâul său porumbul și l'ar vinde apoi prefăcut într'o altă substanță, sau chiar dacă ar vinde prin comision, ori mijlocire, mălaiul și faina care ar proveni din produsele aduse de proprietar spre a fi măcinate la moara sa, etc.». (Bul. Cas. 1896, p. 1370). Veđi în același sens, C. Besançon, D. P. 59. 5. 71; D. P. 60. 5. 61; No. 4; Sirey, 59. 2. 521; Cas. fr., Sirey, 57. 1. 381; Pand. fr., v^o *Actes de commerce*, 227; Répert. Sirey. eod. v^o, 680 urm. Cpr. M. A. Dumitrescu, *Codul de comerț adnotat*, I, p. 103 um., No. 170 urm.

Morariul nu devine comerciant de cât atunci când cumpără grâne spre a le revinde, după ce le a prefăcut în făină. Cas. rom. Bullet. 1896, *loco supra cit.*, Cas. fr. și C. Caen, Sirey, 48. 1. 514; D. P. 45. 4. 9; Sirey, 48. 2. 55; Pand. fr., v^o *cit.*, 227; Répert. Sirey, v^o *cit.*, 682; Lyon-Caen et Renault, *Tr. de dr. comm.*, I, 134, text și nota 3.

D. Alexandresco

Tribun. civil din Gand, 22 April 1902.

Locațiune de lucruri.—Circ.—Spectator.—Contract de locațiune sui generis. — **Locațiunea locului ocupat de spectator.**—**Garanție.**—**Vicii de construcție.**—**Culpa locatorului.**—Art. 1721 C. fr. (14:2 C. rom).

Spectatorul care ocupă un loc într'un circ, fiind un locatar al locului său, are dreptul de a fi garantat contra accidentelor ce s'ar întâmpla, fără a fi obligat a stabili culpa locatorului.

Tribunalul,

Considerând că, după convenția intervenită în specie, reclamantul avea dreptul de a ocupa un loc în circuitul pârîtului; că asemenea convenție constituie un contract de locațiune sui generis, care, între alte îndatoriri, obligă pe locatar a garanta pe locatar contra viciilor lucrului închiriat; că din punctul de vedere a acestei responsabilități, cată a se determina obiectul acestei locațiuni; că, în specie, contractul avea de obiect un loc în circuitul pârîtului; că locatorul răspunde de viciile acestui loc considerat, fie în mod izolat, fie în raporturile sale cu construcția circuitului; considerând că proprietarul circuitului recunoaște că accidentul întâmplat se datorește unui viciu de construcție a circuitului, viciu care a provocat prăbușirea băncilor unde se afla locul închiriat; că, deci, pârîtul este obligat a repara dauna cauzată reclamantului, etc.

Observație.—Locațiunea unui loc într'un teatru sau într'un circ se consideră ca un contract sui generis, căruia, în lipsa unei legislațiuni speciale, trebuie să i se aplice regulele de la contractul de locațiune (Trib. Paris, 13 Iunie 1900 și 23 Ianuar 1901, D. P. 1901. 2. 391 urm.) (1). În consecință, nu mai începe nici-o îndoială că proprietarul teatrului său circuitului trebuie să garanteze pe locatar contra viciilor lucrului închiriat (art. 1422). Principiul este incontestabil. Proprietarul sau antreprenorul circuitului răspunde, deci, de accidentele cauzate persoanelor sau lucrurilor printr'un viciu de construcție, pentru-că există o culpă din partea sa (art. 998).

Mai mult încă, responsabilitatea agentului principal nu distruge pe aceea a comunei, care ar fi învoit construcția teatrului său circuitului, fără a controla soliditatea lui. Astfel, comuna orașului Marsilia a fost cu drept cuvînt declarată responsabilă de dărâmarea unui amfiteatru (*arène*), destinat la curse de tauri, din cauză că autoritatea comunală, care autorizase construirea acestui amfiteatru, nu controlase soliditatea lui (Cas. fr. D. P. 84. 1. 365; D. P. 86. 1. 397). Veđi t. V a Comentariilor noastre, p. 554, text și nota 5.

D. A.

Gradațiunea taxelor Portăreilor în urmări- rile imobiliare

Legea de organizare a serviciului Portăreilor din 1902, prevede la art. 156 și urm. că, pentru o urmărire imobiliară, începându-se formalitățile de la comandament și până la adjudecarea definitivă, să se plătească o taxă de 60 lei pentru un imobil situat în județ și de 45 lei pentru acel situat în orașul de reședință a Tribunalului.

Legea însă, prevăzând aceste taxe, nu face nici o distincțiune între valoarea imobilelor urmărite și mai cu seamă nu face distincțiune între sumele împrumutate, pentru cari se cer urmărirea. Astfel, conform menționatelor articole, aceleași taxe de 45 și 60 lei se plătesc de partea interesată când cere scoaterea în vânzare de ex. a trei firme loc cu o casuță sau bordeiul pe ele, pentru o datorie de 100 lei, după cum aceleași taxe le pretinde legea și se plătesc de parte și când se scoate în vânzare un palat somptuos sau o moșie de mii de făci pentru o datorie de zeci și sute de mii de lei.

Este evident că aceste taxe le suportă în primul loc micul proprietar, omul nevoiaș, care, avînd mai adesea nevoi, e forțat a se împrumuta și se îm-

(1) Această sentință pune în principiu că directorul său antreprenorul unui teatru, care a închiriat pentru patru locuri, o lojă în care nu încep de cât trei persoane, poate fi condamnat nu numai la daune pentru inexecutarea obligației sale, dar și la restituirea sumei privitoare la locul care n'a putut fi ocupat. Cpr. asupra acestui punct, Dalloz, *Nouv. C. civil annoté*, IV, art. 1721, No. 13 și 53.

prumută, dar, strîmptorat fiind, nu poate plăti la timp. Deci, i se scoate în vînzare averea imobiliară, pentru cari formalități necesitează a se face cheltueli, adesea de două și trei ori mai mari de cât suma împrumutată.

Un exemplu: Un sătean, domiciliat într'o comună depărtată de 2 M. M. de orașul de reședință al Trib. său, se împrumută de la un proprietar din același sat cu 150 lei și face înscris autenticat de Primăria locală. La termenul de plată, din diferite împrejurări, nu poate plăti. I se scoate în vînzare averea, de pildă, două bucăți loc cu vie a un pogon fie care și trei prăjini pădure. Executarea începe și, pentru a se putea îndestula creditorul de suma ce are a primi, trebuie să cheltuiască cu urmărirea cel puțin încă 200 lei; iar dacă Tribunalul, mai acordă și un termen de grație, pentru plată, cheltuelile de urmărire întrec cu mult această sumă,—care, împreună cu capitalul și procentul de întârziere stipulat de părți, — mai tot d'a-una de cel puțin 2% pe lună—se ridică la o sumă, pe care, debitorul n'oa mai poate plăti și, ca consecință i se vinde averea. Și, în cele mai multe cazuri de asemenea natură, rezultatul este acesta: debitorul neavînd nici o putere să lupte contra procentului exorbitant, nu poate nici să ceară a i se reduce o centimă măcar din cheltuelile de urmărire.

* * *

Nu tot astfel este în cazul când se scoate în vînzare o moșie în mărime de sute sau mii de fălci, sau imobile urbane, palate, cu zeci de camere, cari prin mărimea și valoarea lor au un venit mai mare.

Formalitățile și taxele de urmărire la aceste imobile, fiind aceleași ca și pentru micile proprietăți, cheltuețele de urmărire, evident, sunt mici, foarte mici, în raport cu valoarea și venitul acestor imobile. Aceste cheltueli, față de asemenea venituri aproape nici nu se resimt de debitor.

Astfel, o moșie de 1000 fălci, cu un venit anual de 10000 lei cel puțin, scoasă fiind în vînzare, cheltuețele de urmărire, — timbre, publicații, taxe, se ridică în termen mediu la 200 lei, sumă, care, de sigur, față cu venitul imobilului de 10000 lei anual nu se resimt de debitor.

E drept, deci, a se face ca proporțional să se suporte de către toți debitorii aceste cheltueli de urmărire, avîndu-se în vedere valoarea și venitul imobilelor urmărite și mai cu seamă sumele pentru cari se cere urmărirea.

În acest scop e imperios cerut să se gradeze taxele de urmărire imobiliară după valoarea imobilelor urmărite, sau mai bine să se gradeze proporțional cu sumele împrumutate pentru cari se face urmărirea.

Cu mijlocul acesta, reducându-se pe de o parte taxele privitoare pe debitorii cu sume mici s'ar ajuta micii proprietari și — cum sunt mai toți nevoiași —, le-ar da puțința să se împrumute mai lesne. — Atunci, capitalistul și chiar Băncile populare, ar împrumuta mai cu înlesnire pe săteni, știind că, la caz de urmărire, nu va necesita cheltueli, cari să întrecă adesea valoarea capitalului împrumutat.

Podgorenii, în special, ar câștiga mult pe urma unor asemenea gradațiuni de taxe în urmărirea imobiliară, căci, pentru aceleași motive de mai sus,

li s'ar înlesni creditul și deci sumele necesare pentru replantarea viilor, atât de mult distruse de filoxera în mai toate podgoriile țării.

În sfârșit, Statul însuși ar câștiga pe urma acestor modificări, căci făcându-se un mic calcul s'ar putea vedea că: gradându-se taxele de urmărirea imobiliară proporțional cu valoarea imobilului urmărit și cu sumele pentru cari se face urmărirea, nu numai că s'ar compensa reducerile făcute la urmărirea asupra miciei proprietăți, dar s'ar mări cu mult veniturile Statului prin încasarea taxelor de urmărirea de la marea proprietate, taxe gradate și proporționate după sumele urmărite sau după venitul și întinderea acelor mari proprietăți, ce s'ar pune în urmărire.

În rezumat, s'ar aduce astfel un mare ajutor micilor proprietari, mărindu-li-se creditul, de care acum au multă nevoie și nici marea proprietate nu ar avea a suferi, avînd suficient venit imobiliar spre a acoperi cu prisosință,—la o eventualitate,— cheltuețele de urmărire.

C. S. Ballan

Focșani, 16 Martie 1906

Șef Portărel Trib. Putna

INFORMAȚII

A apărut în editura ziarului „Curierul Judiciar” Primul supliment din colecțiunea de legi financiare adnotate, coprinzând: Legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe modificată în 1905; Legea timbrului modificată în 1906 cu instrucțiunile pentru aplicarea ei; Legea pentru urmărirea din 1905; Legea pentru înființarea taxei pe de-calitru de vin, și desființarea taxei pe hectarul de vie; mod fiările aduse legii patențelor și tabloul aditional din 1905; legea pentru impozitul asupra venitului și capitalului mobil; legea impozitului personal; legea pentru înființarea casei de împrumut pe amanet; legea pentru drumuri; legea pentru organizarea administrațiunii finanțelor statului; deciziunea Ministerului Domeniilor pentru înființarea secretarilor inspectorii la camerele de meserii, a secretarilor de corporații și a creării biroului de percepere la fie care cameră de meserii.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grefier la Înalta Curte de casație și Redactor la „Curierul Judiciar” cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate.

Prețul acestui supliment este de lei 4 bani 50, iar pe hârtie de lux lei 5. Volumul complet (împreună cu suplimentul) lei 10 bani 50.

Se găsesc de vînzare la Curierul Judiciar, 5 Calea Rahovei, București, și la autor, la Curtea de casație.

* * *

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În grefa acestei Curți, devenind vacant un post de copist pe ziua de 1 Maiu a. c., se publică spre cunoștința celor ce doresc a ocupa acest post, de a se prezenta până la ziua sus arătată cu cerere însoțită de diploma de bacalaureat, și de actul doveditor că a satisfăcut legea recrutării.

* * *

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întirziere cu plata, abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matea investite cu ștampila, Curierului Judiciar.